

LATÁK ISTVÁN:

Hídverésnél

Előbb fahidat építettek,
Hogy téhervonat járjon.
Mocsarasvizű folyó fölött
Áll a híd gólyalábon.

Kavicsot hord, cementet, követ,
Homokkal fut a vonat.
A síkságon nagy munka folyik,
Ide hoz anyagokat.

Álmos folyócska állja útját
Nagy út építésének.
Erős hidat vernek fölibe
S a vén iszapba tépnek.

Megkeresik a láp fenekét
Folyó saras szélében,
Iszapot kihánynak, lefúrnak,
A földbe gép mar mélyen.

S a gólyalábú fahíd mellett
Karcú, erős oszlopok
Tetején vasból, kőből lesz híd:
Az Autóút fut majd ott.

Hős fiatalok harcban állnak
Süppedékes talajjal.
De akaratuk győz majd itt is,
Szorgosak éjjel-nappal.

A síkságon már ideértek,
Vetik az út alapját.
Föltöltik, döngölik s gépek a
Kőalapot harapják.

Allnak szép nagy baraktáborok
 A folyó közelében.
 Ifjúságunk itt tanul, épít
 A tűző nap hevében.

A hídverésnél csomósodik
 Munka szórító marka.
 Hídon, folyón, erdőn fut az út,
 Mert Tervünk így akarta.

(A Boszút folyónál, 1948.)

Invokáció

(Az „Őszi rapszódia“ c. hosszabb elbeszélő költemény bevezető verse.)

O, rogyant térdű
 Külvárosi házak,
 Hol valaha vaksin honolt
 A rémület és alázat,
 Hol a törtszívű nyomorúság
 Aszalta bánatban
 Anyák húsát;
 S irgalomért esdőn
 Hiába nyujtotta kezét
 Gonoszhitű herék
 Által letörve a nép;
 Ahol ezért borult vörösbe
 Olyan gyakran az ég
 S ahol olyan nagyot
 Fordult a kerék:
 Idézzétek a harcos tegnap
 Emlékezetét!
 Idézzétek mai
 Építők elé,
 Hogy a gonosz mult
 Fogát mint fené
 Legjobbajainkra,
 Kikért szívünk gyászba borult,
 Kiknek büszke feje